

אל השוק!

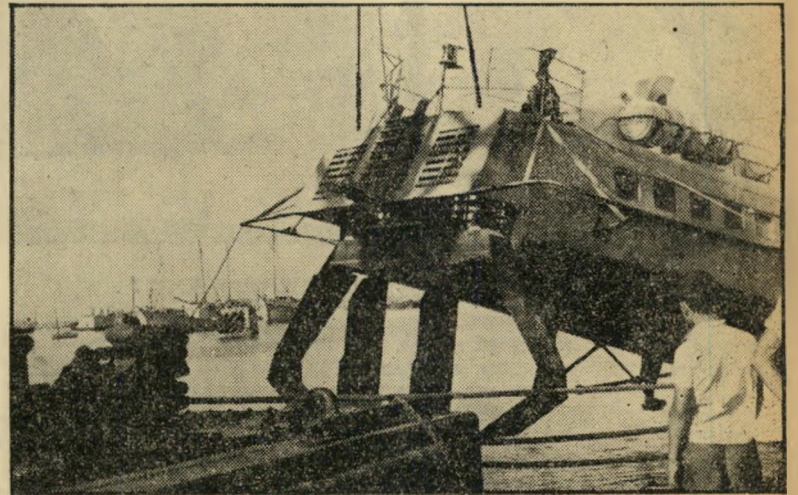
חמש מפרשיות צחורות, נהוגות בידי בוגי רי הקורס למפקדי סירות של אגודות ים שונות, חצו את מי הים התיכון בדרך ל-קפריסין. היה עליהם לבלות עוד כשתיים-עשרה שעות על-פני הגלים עד לנמל פאמא-גוסטה, כאשר הבחינו באופק, מאחוריהם, כלישיט לבן מתקרב במהירות. כעבור דקות אחדות עברה ספינת ההידרופול, עלי-גג, במרחק של 80 מטר בלבד מ-5 הסירות. "לכל הרוחות," ירקו שייטי הסירות לתוך מי הים ונופפו לשלום לנוסעי עלי-גג. הם גייעו לנמל בעוד קצת יותר משעה ואנחנו גניעו רק מחר בבוקר.

אחת — קניות. לכן החשבון הוא פשוט: נסיעה זולה פירושה עוד זוג נעליים או עוד סיר לחץ חשמלי ואבסורדי הוא לבוא בסענות על תנאי הנסיעה בהידרופול, ש' כמוכן אינם כה נוחים ככמחלקה ראשונה באונייה או במטוס.

דרכי אדם

תבליטי הקיר

היה לו עניין עם החוק. קוראי העיתונים כבר אינם זוכרים בדיוק על מה קיבל את גור הדין האחרון ששלח אותו לשלוש שנים מאסר. הוא ניסה לערער על פסק-הדין, בית המשפט המחוזי העביר את הדין שוב לבית-משפט השלום, אך גזר-הדין נשאר.

הספירית מוצאת מן המים בפאמאגוסטה לקפריסין? גם בסירות-מפרש!

דשת לתקלות שארעו לו. לכן הנידו קוראי העיתונים בראשם: "שוב פעם פאנצ'ר". איש גם לא ניסה לקבוע לעצמו איזו גיר-סה נכונה. גירסת יורדיים ותיקים, שהביעו דעתם כי מדחפיה ומערכת המגלשים ה' קדמיים של עלי-גג נשברו שעה שרבי-החובל ניסה לקצר את הדרך לנמל, ופגע בסלעים-תת-מימיים; או גירסתו של רבי-החובל, אלא טען כי הגיע עד פתח הנמל בשלום, אלא שליד אחד המצופים לא נשמע לו ההגה, ובמקום לנסוע מימין למצופ — סטה ועבר משמאלו, עלה על פסולת בניין שהושלכה למיים בשעת פעולת ההרחבה האחרונה.

המאמינים באמונות תפלות יכלו לגייס להם הפעם תומכים נלהבים. כי שתי התק-לות שקרו לעלי-גג — כאשר הספינה נש' ארה ללא דלק והתקרית האחרונה — ארעו לאותו רבי-חובל, יעקוב אלכסנדר, למכונאי-שלו ולצוות הסירה הקבוע. שרשרת מקרי-הביש שלו נמשכה גם השבוע, כאשר נסע אלכסנדר עם אותו מכונאי במכוניתו ה' פרטית, התנגש באוטובוס.

עוד סיר לחץ. יהכן כי אין, אימנם, להאשים את כלי-השיט בכל התקלות ש' ארעו לו — אלא את הגורם האנושי ש' הנהיגו. אם כי איש אינו מכחיש, לעומת זאת, כי הכלי עצמו נמצא עדיין בשלבי ניסיונות. לא רק בתי החרושת הבונים את ההידרופול עדיין לא פתרו את בעיות ה' נסיעה בים פתוח, אלא גם החברה החיפאית המפעילה אותו.

עתה, הבטיחה החברה, תיפתר בעייה נר-ספת של הסירה: עם ביצוע התיקונים בנמל חיפה — אחרי שהאונייה חזרה ריקה ב' נסיעה איטית מקפריסין — יעומקו משאבות השמן ההידראוליות לתוך המיים, יאפשרו כיפוף רבי-כוח של המגלשים לצורך עליה מהירה עליהם.

אך ביתיים אין הדבר מונע את אלפי הנוסעים הישראליים מלהדחק בתור לנסיעה בספינת ההידרופול — ששימשה עד עתה כלי תחבורה ימי עיקרי בהעברת 15 אלף הישראלים שביקרו השנה בקפריסין. כי דבר אחד ברור: 80% ממעייניהם של הנוס' עים הישראליים לקפריסין מוסגה למטרה

רעוד שבוע יקחו ממני את שני ילדי. חלק מהי. את רוני ונאהה. יעבירו אותם לדרום-אפריקה. כך ציחה בית-המשפט העליון של מדינת ישראל. איני מספקת לרגע ביושרם של השופטים הנכבדים. הם החליטו לסי מיטב הבנתם ומצפונם, על פי העובדות שהובאו לפנייהם.

אבל איך יכולה אני לראות בפסק-דין זה דין צדק? איך יכולה אני שלא לזעוק: אל תקחו ממני את ילדי?

רוני ונאהה, אותם חניכתי וגידלתי משך שמונה וחצי שנים, יקבלו בעוד שבוע מט-פלת כושית זרה, תחליף לאהבת אם. עשיתי הכל כדי שלא יקחו אותם. נלחמתי על זכותי להחזיק בהם בישראל. אבל הפס' דתי במערכה. בית-המשפט קבע שביתם ה' אמיתי הוא דרום אפריקה. שם מתגורר אב' הם שהיחנכו להם כל השנים. שם מצפה להם עתיד מעורפל. שם שולט סיטו האפרט' הידי, ממנו נימלטתי.

בעוד שבוע ישאר הכל מיותר וזעזוב, ה' יית: החדש שבנינו עבורם, הדשא, הפרדס, אוהל הצידים שלהם, השפנים שלהם, הפסג' זה, חדר הצעצועים. ובתי הבכירה אורה, בת ה12 שנדלה איתם כל השנים.

★ ★ ★

אסון בהודש הרביעי

רעיון ישרדי יועברו למקום כה נידה, הרחק מכל החי ישראלי, שהם פשוט

14. צבר, כמוני. הדרכים שלנו הצטלבו תמיד. היינו הזוג הקבוע בחבריה. ניפגשנו בהגנה, כשהוא היה מפקד כיתה. שרתנו יחד בובעתי, הוא כמפקד פלוגה, ואחר כך מפקד גדוד. כשנחתם הסכם שביתת הנשק נישלח יורם לקורס סגני אלופים. בחודש הרביעי להריוני דפק מישהו כדלת בית הורי, שם גרנו. הוא הודיע לי שיוצא נהרג באימונים.

זה היה גם מות עבורי. גרוע מזה, מפני שעלי היה להמשיך בחיים. לספל באורה ש' נולדה חמישה חודשים אחרי מות אביה.

הייתי גויה נוסמת. ישבתי בבית, סרבתי להפצרות ידיים לצאת. חייתי בצילו הדומם של יורם, והתינוקת. כמוכן שהיה עלי להת' חיל לעבוד. חופשתי עבודה בערב, כדי שאוכל להיות עם הילדה כמשך היום.

להקתה של גרטרוד קראוס הופיעה ב' הבימה. הצטרפתי להקה. בשנתיים הבאות הופענו בפריז, הציפור הכחולה, ליליום וזעקי ארץ אהובה, כשאני לוקחת איתי את התינוקת בעגלה לחורות. עד שהופיע דויד.

★ ★ ★

לאפריקה לשנה שנתיים

וא היתה תייר דרום אפריקאי, ילד וביאליסטוק, התחביב שלו היה צילום והוא בא לצלם את המכביה הראשונה. הכרו' תנו היתה מקרית. כמו כל ההכרזות. הוא פשוט הביא לי ד"ש מידיה דרום אפרי'

יגדלו לאנשים גלותיים, שלא יהיו ישראליים כמו כולנו — מטריף אותי. אני צברית. משפחתי היא אחת החתיקות בארץ. אבי היה אחד משני האופטיקאים הראשונים בתל-אביב. הייתי בת יחידה ו' והוא שלח אותי לשיעורי בלט אצל גרטרוד קראוס, ולגימנסיה תלפיות. הוא לא שלח אותי להדביק כרוזים. עשיתי זאת מבלי לש' אול את פיו. כשמלאו לי 16 וניכנסתי ל' הגנה, גדוד 9. אבל הייתי גם ילדה טובה — סיימתי את התיכון.

או בדיוק פרצה מלחמת השיחור. הייתי קשרית בחטיבה 5, גבעתי. הקרב על בית הקרן הקיימת בבית-דגון, מבצע נחשון, ו' המצור על גבעה, חרוטים חזק בדיברי ה' ימים הפרטיים שלי.

בתום המלחמה נישאתי ליורם. הוא היה המדריך שלי בצופים. אני בת 9, הוא בן

* השמות בדויים, מאחר ובית-המשפט העליון אסר את פירסום השמות האמיתיים, ואת שמות המשפחות המעורבות.

אל תתק

קאת. כעבור חמישה ימים גם הביא לי את הצעת הנישואין שלו. הייתי כמעט בת 23. הוא אמר שהוא בן 38 וגם נראה כזה. בסאפורט שלו היה כתוב שהוא בן 45. זאת נודע לי מאוחר יותר. בבלומפונטיין שבדרום-אפריקה היו בכעלותו שתי תנויות ענק לבגדי גברים. הוא לא היה מקסים במיוחד במראהו החיצוני. הוא היה נדיב, רחב-לב ומחור נילה. כי שבועיים האחרונים ששהה בישראל הסכמתי להנישא לו. לא אהבתי מישהו אחר יורם. אבל היסכמתי לטובת הילדה. היא היתה זקוקה לאב. כעבור חודש נסענו לדרום אפריקה, שם התחתנו מייד.

אני מדגישה: לא ירדתי מישראל. לפני הנסיעה חזרתי ואמרתי כי אאות להיות אשתו בתנאי אחד: שנחזור לישראל כעבור שנה, שנתיים. ברגע שיחסל את עסקיו. הוא הצהיר או חגיגתי שימלא את התנאי. מי שום כך גם לא מכרתי את הבית של יורם בצהלה. מטרתי אותו לידוידים. לא ידעתי

הם לא ירשו לגוד בולה שבנו למענם